

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményei

Számítógépi program jogi védelme

Ügyszám: SZJSZT-12/11/1.

Megkereső: O. GF. IF.

A Megkereső által feltett kérdések:

- 1. Az O.-nak mire van felhasználási joga, milyen tulajdon és vagyoni jogokkal rendelkezik, valamint továbbfejlesztési vagy módosítási jogokkal bír-e, különösen a forráskódokra tekintettel?**
- 2. A S. ügyviteli rendszer alapját képező „MonDoc System” továbbfejlesztését követően létrejött egyéni, eredeti jelleggel bíró, önálló szerzői jogvédelemmel védhető szoftver esetében az M. Kft. kizárólagossági joga milyen módon és mennyiben áll fenn, illetve, hogy a továbbfejlesztés jogával az O. mire tekintettel nem rendelkezik?**
- 3. M. Kft. szerzői joga mire tekintettel áll fenn a S. – H.ellenőrzési Regisztrációs Rendszer, valamint a Központi Nemzeti V.rendszer között megteremtendő (jelenleg nem létező) interfész kapcsolat tekintetében?**
- 4. A fejlesztés eredményéhez igazodó képzési és oktatási anyagok tekintetében.**

Az eljáró tanács szakértői véleménye:

Az eljáró tanács az alábbiakat kívánja előrebocsátani.

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szervezetéről és működéséről szóló 156/1999. (XI. 3.) Korm. rendelet (a továbbiakban: „Rendelet”) 8.§ (1) bekezdése szerint „*a Szakértő Testület nevében az eljáró tanács a feltett kérdések és a benyújtott iratok alapján alakítja ki a szakértői véleményt, a tények megállapítására nem végez külön bizonyítást (...)*”. Az eljáró tanács szakvéleménye meghozatalakor ezért kizárólag a megkereső fél által rendelkezésre bocsátott adatok és iratok alapján hozta meg jelen szakvéleményét.

Tekintettel arra, hogy a megkereső a tárgybeli szoftver megalkotásával kapcsolatos egyik szerződést, nevezetesen a H. Kft. (a továbbiakban: „H.”) és az M. M. Kft. (a továbbiakban: „M.”) közötti alvállalkozói szerződést a megkereséshez nem csatolta, a Szerzői Jogi Szakértő Testület írásban kérte a hiányzó adat pótlására a megkeresőt. A megkereső nevében dr. M.G. a felhívást követően az említett alvállalkozói szerződés kivonatát, továbbá az ún. SIS II elnevezésű szakrendszerről kiadott nyilatkozatot bocsátotta rendelkezésre. Az eljáró tanács az iratok vizsgálatakor abból indult ki, hogy az említett alvállalkozói szerződés szerzői jogi szempontból releváns bekezdései hiánytalanul rendelkezésre állnak.

Az eljáró tanács az iratok áttekintését követően az alábbiak szerint foglalja össze a szerzői jogi tényállást. A K.E. és a H. 2006 augusztusában vállalkozási szerződést kötött egymással (a továbbiakban: „Alapszerződés”). A Vállalkozási szerződés tárgyát a szerződés 1. pontja az alábbiak szerint foglalta össze: „A S II. nemzeti hivatal és a S. iroda hatósági tevékenységét támogató alkalmazások fejlesztése, az alkalmazások működtetéséhez szükséges egyéb szoftvertermékek szállítása és a fejlesztéshez közvetlenül kapcsolódó szolgáltatások nyújtása (...).”

Az Alapszerződés 6. pontja kimondta, hogy a H. a teljesítéshez alvállalkozók, mások mellett az M. szolgáltatását fogja igénybe venni.

Az Alapszerződés 9. pontja foglalkozik a vagyoni és felhasználási jogokkal. A szerződés kimondja, hogy „Vállalkozó [a H. – az eljáró tanács megjegyzése] részéről a jelen szerződés keretében kifejlesztett alkalmazások vagyoni joga nem kerül átruházásra, ugyanakkor azok átadás-átvételét követően a Végső Kedvezményezettek [az O. és a K.H. – az eljáró tanács megjegyzése] a nem kizárólagos felhasználói jogot feltételesen a 4.1.1. pont szerinti tartalékkeret összegével csökkentett nettó Vállalkozói díj 100%-ának kiegyenlítésével egy időben véglegesen megszerzik a következők szerint:

- Az NS.CP rendszert (...), továbbá az alkalmazásfejlesztéssel kapcsolatos valamennyi, a szerződés értelmében átadandó szoftvert és telepítő csomagot a K.H. kapja meg, míg a S. rendszert (...), továbbá az alkalmazásfejlesztéssel kapcsolatos valamennyi, a szerződés értelmében átadandó szoftvert és telepítő csomagot a R. [az O.– az eljáró tanács megjegyzése] kapja meg, azaz Végső kedvezményezettek ezen szoftverek vonatkozásában korlátlan felhasználási jogot szereznek.
- Vállalkozó részéről a jelen Szerződés keretében kifejlesztett alkalmazás további, harmadik személyek érdekében történő felhasználásának joga az érintett Végső kedvezményezett, továbbá a Kedvezményezett [az I.M., illetve annak jogutódja – az eljáró tanács megjegyzése] egybehangzó, írásos és kifejezett hozzájárulása nélkül nem lehetséges. (...).

A Vállalkozó által nem a jelen szerződés teljesítése keretében fejlesztett szoftverek vonatkozásában (...) azok átadás-átvételét követően a Végső Kedvezményezettek a jogtulajdonos által érvényesített feltételek szerinti felhasználói jogot feltételesen, a 4.1.1. pont szerinti tartalékkeret összegével csökkentett nettó Vállalkozói díj 100%-nak kiegyenlítésével egy időben véglegesen megszerzik.”

Az Alapszerződést a felek később, 2007-ben két ízben is módosították, ezek egyike sem érintette ugyanakkor az Alapszerződés szerzői jogilag releváns rendelkezéseit.

A H. és az M. között létrejött Alvállalkozói szerződésnek (a továbbiakban: „H.-M. szerződés”) a megkereséshez utólag csatolt kivonata a szerződés aláírásának helyét és idejét nem tartalmazza. Az eljáró tanács felhívja a figyelmet arra, hogy a szerzői jogi kérdések eldöntéséhez nem szükséges ismerni az alvállalkozói szerződés aláírásának pontos dátumát; a feltett kérdések megválaszolásához elegendő az eredeti szerző személyét, és a szerződési láncolat egyes elemeit ismerni.

Az H.-M. szerződés 1. pontja az alábbiak szerint határozza meg a szerződés tárgyát: „A szerződés tárgya az M. részvétele a fővállalkozási szerződés teljesítésében a jelen szerződésben meghatározott alvállalkozói feladatok teljesítésével, amelyek a S. iroda hatósági tevékenységét támogató alkalmazások fejlesztése, az alkalmazások működtetéséhez

szükséges egyéb szoftvertermékek szállítása és a fejlesztéshez közvetlenül kapcsolódó szolgáltatások nyújtása a 13. számú melléklet Fővállalkozói ajánlat szerint, kivéve a S. Igazgatási rendszerterv elkészítése, de beleértve az azzal kapcsolatos konzultációnak a biztosítását. A szerződés tárgyát nem képezi a 4. számú mellékletben foglalt kereskedelmi szoftverek és hardverek szállítása, telepítése, illetve az ezekhez kapcsolódó egyéb szolgáltatások nyújtása. A kereskedelmi termékeket, melyeket jelen szerződés keretén belül M. szállít, a 3. számú melléklet tartalmazza.”

A szerzői jogokról a H.-M. szerződés 9. pontja rendelkezik, az alábbiak szerint:

„a) M. részéről a jelen Szerződés keretében kifejlesztett alkalmazások vagyoni joga nem kerül átruházásra, azokra vonatkozóan az alvállalkozói díj erre vonatkozó része 100%-nak kiegyenlítésével egy időben véglegesen, azok átadásával azonban már feltételesen a Végső Kedvezményezett [az O.– az eljáró tanács megjegyzése] nem kizárólagos korlátlan végfelhasználói jogot szerez a b) alpont szerint

b) M. és alvállalkozói részéről a jelen szerződés keretében kifejlesztett alkalmazás további, harmadik személyek érdekében történő felhasználásának joga az érintett Végső kedvezményezett, továbbá a Kedvezményezett [az I.M., illetve jogutódja – az eljáró tanács megjegyzése] egybehangzó, írásos és kifejezett hozzájárulása nélkül nem lehetséges. (...)

d) Az M. által nem a jelen szerződés teljesítése keretében fejlesztett szoftverek vonatkozásában az alvállalkozói díj erre vonatkozó része 100%-nak kiegyenlítésével egy időben véglegesen, azok átadásával azonban már feltételesen a Végső Kedvezményezett a jogtulajdonos által érvényesített feltételek szerinti, a 3. számú mellékletben nevesített felhasználószámra szóló felhasználói jogot szerez.

A Fővállalkozó [a H. – az eljáró tanács megjegyzése] a fenti szellemi alkotásokhoz fűződő jogokat illetően kizárólag csak a Végkedvezményezett tekintetében kap átruházási jogokat. Ezen felül a Fővállalkozó kizárólag a jelen projekttel összefüggésben kap használati jogot kizárólag abban az esetben, ha a jelen szerződés felmondásra kerülne vagy elállásra kerülne sor az M.-nak felróható okból.”

A szerzői jogokról a H.-M. szerződés 12. pontja is rendelkezik, az alábbiak szerint:

„M. a jelen szerződés keretében fejlesztett alkalmazások forráskódjait kizárólag átruházási jogkörrel adja át a Fővállalkozó részére, aki köteles a Végső kedvezményezett részére továbbadni. Az átadott forráskód felett Végső Kedvezményezett a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. tv. szerinti felhasználási jogot megszerzi, beleértve különösen a program/forráskód továbbfejlesztésének jogát. (...)”

A fenti szerződések alapján létrehozott számítógépes rendszer továbbfejlesztéséről egy 2009 májusában kötött szerződéssel az O. közvetlenül az M.-mel állapodott meg (a továbbiakban: „O.-M. szerződés”). Az O.-M. szerződés 2. pontja szerint a megállapodás tárgya „A Magyar Köztársaság R.K.-jának ügyviteli tevékenységét támogató (S./M.D.) rendszerének továbbfejlesztése a S.II nemzetközi rendszerének használhatósága érdekében.”

A megállapodás szerzői jogi vonatkozásairól az O.-M. szerződés 6. pontja szól, amely szerint: „A Vállalkozó [az M. – az eljáró tanács megjegyzése] részéről a jelen Szerződés keretében továbbfejlesztett alkalmazás vagyoni joga nem kerül átruházására, arra vonatkozóan a Megrendelő [az O.– az eljáró tanács megjegyzése] - a vállalkozói díj kiegyenlítésével egy időben – véglegesen korlátlan felhasználói jogot szerez. Felek rögzítik, hogy a teljesítés során

csak korábban már meglévő alkalmazás – mellyel kapcsolatban Megrendelő kizárólag felhasználói jogokkal rendelkezik – továbbfejlesztése történik, új alkalmazás kifejlesztésére nem kerül sor. (...)”

A megkereső pótlólag az eljáró tanács rendelkezésére bocsátotta a S. II és a MD rendszerek logikáját bemutató leírását. A hivatkozott dokumentum 2.1. pontja az alábbiakat tartalmazza: „A S.II-es rendszer az ICD és az NS.ICD-n keresztül kapcsolódik a nemzetközi Sii-es rendszerhez, amely interfészek folyamatosan változtak a múltban (...). Ezen módosítások minden esetben érintik a MD System forráskódját is, amely az M. Kft. tulajdonát képezi.”

Ad 1) A kérdés megválaszolásához elkülönítetten kell kezelni a fejlesztés első és második szakaszát, mivel a H. a jogviszonynak csak az első szakaszban volt alanya. Az eljáró tanács válaszában kizárólag a jelen ügyben tárgyalt és fent idézett szerződések alapján fejlesztett szoftver rendszerre tesz megállapítást, ebből következően a válasz nem vonatkozik a korábbi jogviszonyok alapján (például kereskedelmi forgalom útján) beszerzett számítógépi programalkotásokra, informatikai fejlesztési eszközökre.

Az említett első szakaszba az Alapszerződés és annak módosításai, illetve a H.-M. szerződés tartozik. A szerzői jogi engedélyek láncolatát minden esetben a természetes személy szerzőktől kell vizsgálni, erre jelen ügyben azonban nincsen lehetőség, mivel arra vonatkozó információt a megkereséshez csatolt iratok nem tartalmaztak, hogy kik voltak a tárgybéli szoftver természetes személy szerzői. A vizsgálat során az eljáró tanács abból a feltevésből indult ki, hogy a tényleges fejlesztési munkát – a H. alvállalkozójaként – az M. munkatársai végezték, akiktől az M. a vagyoni jogokat a vállalt kötelezettségek teljesítéséhez szükséges terjedelemben megszerezte.

Bár a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: „Sztj.”) 58.§ (2) bekezdése értelmében a szoftverek vagyoni jogai – az általános tilalommal szemben – átruházhatóak, a H.-M. szerződés szerint az M. nem ruházta át vagyoni jogait a H.-ra, hanem csupán egy időben és más tekintetben is korlátlan felhasználási jogot biztosított a jogosult számára. E megállapítás során az eljáró tanács megvizsgálta a H.-M. szerződés 9. és 12. pontjaiban mutatkozó eltérést, amely abban mutatkozik meg, hogy míg a 9. pont kizárja a jogátruházást, a 12. pont – a forráskód vonatkozásában – kimondja azt. Mivel a két rendelkezés részint eltérő tárgyra (a 9. pont a jogokra, a 12. pont pedig a forráskódra) vonatkozik, továbbá, mivel az Sztj. 42.§ (3) bekezdése szerint, ha a felhasználási szerződés tartalma nem állapíthat meg egyértelműen, a szerző számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni, ezért jelen ügyben az eljáró tanács arra a következtetésre jutott, hogy a szerzői vagyoni jogok átruházása nem állapítható meg.

Az Sztj. 47.§-ának (1) bekezdése szerint a felhasználási engedély csak kifejezett kikötés esetén terjed ki mű átdolgozására. Ugyanakkor szoftverek vonatkozásában az Sztj. 59.§-ának (1) bekezdése szerint – szemben az általános szabályokkal – eltérő megállapodás hiányában a szerző kizárólagos joga nem terjed ki a szoftver átdolgozására, feldolgozására, illetve a szoftver bármely más módosítására – ideértve a hiba kijavítását is – annyiban, amennyiben a felhasználási cselekményeket a szoftvert jogszerűen megszerző személy a szoftver rendeltetésével összhangban végzi. E szabályból az következik, hogy amennyiben a felhasználási szerződésben a felek kifejezetten nem tiltották meg, vagy kötötték a fejlesztő engedélyéhez a szoftver módosítását, átdolgozását vagy feldolgozását, úgy e cselekményeket a felhasználási engedély jogosultja a szerző, illetve a vagyoni jog származékos jogosultjának engedélye nélkül is elvégezhetette.

A szerző említett kizárólagos jogának korlátozása azonban nem feltétel nélküli sem a magyar jogszabály, sem a számítógépi programok jogi védelméről szóló 2009/24/EK irányelv (kodifikált változat) szerint (a továbbiakban: „Szoftverirányelv”).

A Szoftverirányelv 13 preambulumbekézése szerint a program hibáinak kijavításán túl, a „példányt jogszerűen megszerző személy a program rendeltetésszerű felhasználáshoz szükséges bármely egyéb cselekményt elvégezheti”. A Szoftverirányelv 5. cikk (1) bekezdése szerint továbbá a 4. cikk (1) bekezdés a)-b) pontjaiban meghatározott cselekmények (többszörözés, futtatás, fordítás, átdolgozás, feldolgozás, bármely más módon történő módosítás) elvégzéséhez nem szükséges a jogosult engedélye, ha azokra azért van szükség, hogy a számítógépi programot az azt jogszerűen megszerző személy a rendeltetési célnak megfelelően használja, beleértve a hibajavítást is.

A fentiekből látható, hogy a jogosult engedélye akkor nem szükséges a program bármely módosításához, ha a módosítást a programot jogszerűen megszerző személy végzi és a módosításra a program rendeltetésszerű használatára irányul. Ezen a helyen hangsúlyozni kell, hogy a „módosítás” kifejezést szélesen kell értelmezni, az – a hibajavításon túl – magába foglalja a szoftver szerzői jogi értelemben vett átdolgozását és feldolgozását is. A módosítást engedély nélkül ugyanakkor csak olyan személy végezheti, aki (amely) egyébként a szoftvert jogszerűen használja, a módosításnak pedig a rendeltetésszerű használatra kell irányulnia. A szoftver módosítása annak rendeltetésszerű használatára irányul például akkor, amikor a módosítás célja a jogszabálykövetés elvégzése.

A H.-M. szerződés kifejezetten foglalkozik a továbbfejlesztés jogával, amikor a 12. pontban kimondja, hogy a Végső Kedvezményezett (az O.), megszerzi a program/forráskód továbbfejlesztésének jogát. A H.-M. szerződésnek ugyan nem volt alanya az O., a szerződés ugyanakkor kifejezetten a H. és az O. között létrejött szerződés teljesítése érdekében jött létre, és a csatolt dokumentum alapján – az eljáró tanács megítélése szerint – a felek egyetértettek abban, hogy a jogok egy részét az M. közvetlenül az O. számára kívánja biztosítani. Ezt az értelmezést egyértelműen alátámasztja a 2009-ben kötött O.-M. szerződés 6. pontjai is, amely kimondja, hogy a korábbi fejlesztések kapcsán az O. rendelkezik felhasználói jogokkal.

A fentiek mellett szükséges megvizsgálni azt is, hogy a H. milyen körben biztosíthatott elvileg, illetve biztosított a gyakorlatban felhasználási jogot az O.-nak, a vele kötött szerződésben. A felhasználási jogok elvi maximuma – a nemo plus iuris elvéből következően – az M. által a H. számára átadott jogosítványok összessége. Ahogyan azt az eljáró tanács korábban idézte, az Alapszerződés 9. pontja szerint a H. sem ruházta át vagyoni jogait az O.-ra, hanem egy időben korlátlan felhasználási jogot biztosított csupán számára. Tekintettel továbbá arra, hogy az Alapszerződés sem tartalmaz az Szjt. 59.§ (1) bekezdésében említett külön megállapodást, ezért a szerzői jogi törvényben meghatározott feltételek keretei között a szoftvert jogszerűen használó személy jogosult a szoftvert továbbfejleszteni.

Az eljáró tanács a fejlesztés második szakaszába sorolta az O. és az M. között 2009-ben a H. fővállalkozása nélkül létrejött megállapodást, és annak módosításait. Az említett megállapodás elemzése során ki kell emelni, hogy az O.-M. szerződés 6. pontja szerint az M. *„csak a korábban már meglévő alkalmazás – mellyel kapcsolatban Megrendelő kizárólag felhasználói jogokkal rendelkezik – továbbfejlesztése történik, új alkalmazás kifejlesztésére nem kerül sor.”* Bár önmagában a hivatkozott szerződés alapján az nem állapítható meg, hogy ez a továbbfejlesztés létrehozott-e származékos művet, de ha ilyen létre is jött volna, a szerződés 6. pontja egyértelműen rögzíti, hogy *„továbbfejlesztett alkalmazás vagyoni joga*

nem kerül átruházásra, arra vonatkozóan a Megrendelő (...) véglegesen korlátlan felhasználói jogot szerez”. Mivel – ahogyan arra az eljáró tanács a korábbiakban utalt – a szoftvernek, annak rendeltetésével összefüggő és a szoftvert jogszerűen felhasználó személy által elvégzett módosításához (pl. továbbfejlesztéséhez) az Szjt. 59.§ (1) bekezdése szerint – eltérő megállapodás hiányában – nem szükséges a szerző engedélye, ezért a második szakaszban véglegesített terméket az O. a már említett feltételek teljesítésével módosíthatja, függetlenül attól, hogy a második szakaszban léte jött-e legalább részben önálló védelmet élvező származékos mű, vagy sem.

Az eljáró tanács ismét hangsúlyozni kívánja, hogy fenti megállapításait kizárólag a jelen ügy során készített fejlesztésekre (pl. modulokra) vonatkozóan tette meg. Mivel a jelen ügyben a fejlesztés nem egy teljesen önálló szoftver létrehozását célozta meg, hanem az egy korábban létrehozott programra építve valósított meg különféle funkciókat, ezért az alapszoftver esetén meglévő jogosítványokat külön kell vizsgálni. Ezt a vizsgálatot azonban az eljáró tanács az erre vonatkozó megkeresői kérdés, illetve információk (például szerződések) hiányában nem végezhette el.

Ad 2) Az a körülmény, hogy a tárgybeli szoftvert továbbfejlesztik, akkor sem érintik az alapszoftver vagyoni jogai felett rendelkező személy jogait, ha a továbbfejlesztés eredményeként származékos mű jött volna létre, ugyanis az eredeti szerzők vagyoni jogai változatlan tartalommal érvényesíthetők lennének még ebben az esetben is. Ahogy azonban arra az eljáró tanács korábban már utalt, a rendelkezésére bocsátott iratok alapján az nem állapítható meg, legfeljebb valószínűsíthető, hogy jelen esetben a továbbfejlesztés eredményeként származékos műről lehet-e beszélni.

Az eljáró tanács e körben azt is szükségesnek tartja kiemelni, hogy a H.-M. szerződés és az Alapszerződés egységes abban a tekintetben, hogy azok nem kizárólagos módon biztosítják a felhasználási jogot a felhasználónak, erre ugyanis – az Szjt. 43.§ (1) bekezdése szerint – a szerződések kifejezett rendelkezésében kellett volna utalni, ilyen szabály azonban nem található az eljáró tanács számára átadott iratokban. Ebből következően az M. nem élhet az Szjt. 51.§-a szerinti speciális felmondási jogával sem.

Ad 3) Az Szjt. 58.§-a szerint a szoftver interfészének alapját képező ötlet, elv, elgondolás, eljárás, működési módszer vagy matematikai művelet nem lehet tárgya szerzői jogi oltalomnak. Az eljáró tanács rendelkezésére álló dokumentumok alapján az nem állapítható meg, hogy az M. tevékenysége miként határozható meg az interfész vonatkozásában, ebből következően az eljáró tanács arra vonatkozóan sem tehet megállapítást, hogy az említett tevékenység tárgya lehet-e egyáltalán szerzői jogi oltalomnak.

Az eljáró tanács meg kívánja jegyezni, hogy a különböző informatikai rendszereket, számítógépes programokat összekapcsoló interfészek esetén a programozónak szigorú szabályrendszert kell követnie, a kreatív alkotás a szoftverek esetén megszokottnál is szűkebb körben érvényesülhet csupán. Különösen igaz ez akkor, ha egy korábban létező rendszert kell interfész segítségével összekapcsolni egy új rendszerrel, mivel ilyenkor jellemzően a korábbi rendszer sajátosságai igen mélyen determinálják az interfészben alkalmazható és alkalmazandó megoldásokat.

A fentiekből az következik, hogy az interfészen – ha az interfész egyébként teljesíti az Szjt. 1.§ (3) bekezdésében meghatározott feltételeket – az a személy szerez jogot, aki (amely) azt elkészítette. Ha azonban az interfész gyakorlati alkalmazása valamely rendszer módosítását is

szükségessé teszi, ez a módosítás csak akkor végezhető el, ha az ehhez szükséges jogokkal rendelkezik az érintett személy. Az eljáró tanács a jelen ügy vonatkozásában a megkereső, illetve a szerző jogait e vonatkozásban az Ad1) alatt már részletesen rögzítette.

Ad 4) Az Szjt. 1.§ (2) bekezdés c) pontja értelmében a számítógépi programalkotás és az ahhoz tartozó dokumentáció jogi sorsa azonos, ebből következően a fent bemutatott jogi konstrukciót kell alkalmazni a tárgybeli szoftver dokumentációjára is. A dokumentáció fogalma alatt érteni kell egyebek mellett a szoftver specifikációját, illetve felhasználói, továbbá fejlesztői leírását is, amely dokumentumok célja a szoftver működésének, illetve a fejlesztés során alkalmazott eljárásoknak, megoldásoknak statikus rögzítése. Az említett célon túlmutató dokumentumok, mint amilyenek például az oktatási segédanyagok, képzési módszertanok szerzői jogi sorsa azonban nem köthető magához a szoftverhez, ezek – az Szjt. 1.§ (3) bekezdésében meghatározott feltételek teljesítése esetén – önálló védelemre jogosultak. Tekintettel azonban arra, hogy eljáró tanácsnak olyan dokumentumot nem adtak át, amelyből következtetni lehetne a felek között e tárgyban kötött megállapodás tartalmára, az eljáró tanács e kérdésben nem foglalhat állást.

Budapest, 2011. szeptember 27.

dr. Novák Tamás
a tanács elnöke

dr. Békés Gergely
a tanács előadó tagja

Mamuzsics Gábor
a tanács szavazó tagja